

CORA
MUNTEAN

© SC Editura Mediafax SRL, 2020

Coperta:

Alexandru Popescu

Ilustrație copertă:

© Pixbay

Redactor:

Cornel Catană

Tehnoredactor:

Veronica Popescu

Corector: Ovidiu Vitan

Lector: Marilena Pribu

ISBN 978-606-94723-6-1

Toate drepturile rezervate. Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări fără acordul scris al editorului este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor

Bucureștiul, sub dictatura Coronavirus

Reportaje

Editura Mediafax
2020

- 2001 – realizator de emisiune de divertisment la **Antena 1 Târgu-Mureș**.
- 2001-2018 – redactor corespondent la **Europa FM**.
- 2002-2006 – senior editor la săptămânalul **Ziarul de Mureș**.
- 2003-2006 – redactor-șef adjunct la cotidianul **Zi de Zi** din Târgu-Mureș.
- 2006-2008 – redactor la revista **Cadran politic**.
- 2006-2008 – corespondent la **Realitatea TV**.
- 2006-2011 – realizatoare și prezentatoare de emisiuni la **Televiziunea Târgu-Mureș** (emisiuni politice, de divertisment și de shopping, voice over).
- 2007-2011 – reporter corespondent la agenția națională de știri **NewsIn**.
- 2012 – cofondatoare a **Mureșnews.ro**, site de știri.
- 2019 și până în prezent – corespondent la **cristoiublog**.
- Alte colaborări ocazionale: **Radio France International**, cotidianul **România Liberă**, revista **Reporter Global**, partener **The Economist**, moderator la conferințe, speaker la evenimente.
- În 2010, inclusă în **Enciclopedia Personalităților din România „Who is Who“**.
- În 2011, inclusă în lista **OSC Premium People România**.

CUPRINS

Cora Muntean – un reporter prin Bucureștiul urgositului an 2020	7
La o zi după declararea Stării de Urgență	13
Corina – expat în China pe vremea Coronavirusului.....	19
Vinovătie, spaimă, dragoste și multe altele. Sentimentele n-au înghețat	28
Epoca postcovid va fi adevăratul exercițiu de supraviețuire	33
Tabieturi, rutină, ipohondrie și ticuri din izolare	38
Poporul amărât strângе bani pentru spitale. Guvernul îi dă unor profitori	43
Am simțit pe pielea mea. Sistemul medical nu este pregătit!	48
Nu suntem la un pas de nebunie, o trăim cu disperare!	52
IKIGAI – fericirea de a fi mereu ocupat	56
Paietele mi s-a părut că rând batjocoritor de întreaga lume	61
Cântările pentru Dumnezeu au fost închise în biserică	73
Pustiu – acesta e numele tău, Calea Victoriei!	83
COVID de lux. Și bogății se tem, chiar mai mult decât săracii	90
Dincolo de ușă. Poți să mori sau poți să fii liber	97
La un gard de președinte, la un pas de o încurcătură	103
Parlamentul a devenit încă o sală a pașilor pierduți	110
Presa a fost miluită și cu o fluturare prezidențială de mână	116
Un spectacol politic grotesc, în cinstea lui Ludovic Orban	123
Duminica Tomii, când s-au amestecat cele sfinte cu păcatele	129
După „democrația originală“, ne-am pricopisit cu „izolarea originală“	136
Nebuni plini de râie și păduchi, ei vor perpetua specia umană	144
Cu cât mai mult ne dorim să vedem luminăță, cu atât se face mai întuneric	155
De 1 Mai, forțele de ordine se mută din cimitire și fac scut uman la picnic	163
În aşteptarea vîrfului epidemiei, am sărbătorit milionul de someri	172
Destinul meu de jurnalistă a fost croit de doi Domni cu numele ION	177
Întâlnire ratată cu niște hoți	185
Pânda macină mai mult decât lupta în sine	192
Democrația, la români, e broasca ajunsă la temperatură de fierbere	199
Am rămas fără cuvinte, doar cu un nod în gât	205
O plimbare în parc a devenit un zbor în cosmos	213
Lumea se târăște către libertate ca însetatul către Fata Morgana	221
Toată lumea a bifat cu entuziasm. Zicem ca ei și facem ca noi	229

La o zi după declararea Stării de Urgență

17 martie

Eu sunt o ulițarnică. Nu cred că aşa mi-e felul, mai degrabă mi-a rămas în obișnuință din vremurile în care jurnalismul se făcea pe teren.

Eu, aveam - nu aveam treabă, la ora 8 dimineața eram gata să ies pe ușă. Machiată și coafată, că în acele vremuri puneam mare preț pe asta. Aș fi fost gata să o zbughesc pe ușă și în creierii nopții și au fost și astfel de ocazii.

Eu nu am avut niciodată haine de casă, cel mult un trening, de capot nici pomeneală, pentru că eram mereu gata de ducă, iar seara mă întorceam târziu.

Înainte de anul 2000, în satul Chirileu, comuna Sânpaul, din județul Mureș, a fost o epidemie de o boală eradicată. De trei zile caut pe internet, dar nu sunt informații de atunci. L-am sunat pe primarul Simon Istvan, care era cred primar și în acea vreme, să îl rog să-mi ajute memoria. Nu mi-a răspuns, i-am dat mesaj.

Acolo este o comunitate mare de romi și a izbucnit această epidemie. Eram la *Evenimentul zilei*, am scris zeci de pagini despre nenorocirea de acolo, despre măsuri. În minte că mi s-a transmis din București, nu mai știa cine era șeful corespondenților pe atunci, că „a zis Cristoiu să scrii un reportaj de să plângă juma’ de țară“.

Reportaje nu poți scrie din burtă, trebuie să fii la fața locului. Oricum, eu m-am dus în Chirileu încă din prima zi. Și alți colegi.

După câteva ore iar m-au sunat de la centru să-mi spună că mi-au pus bani la poștă, neapărat să mă vaccinez și să nu intru în focar până nu fac asta. Când era vorba de sănătatea și siguranța noastră, domnul Cristoiu nu se uita la bani, prin urmare suma a fost destul de consistentă.

E, acum va afla ce năzbătie am făcut eu. Am scos banii și nu mi-am făcut niciun vaccin. Unu la mână, că nimici nu știa ce vaccin trebuie. Doi, că deja fusesem în focar, deci nu mă ajuta la nimic, credeam eu.

După vreo săptămână mi-au trimis ajutor, pe Eugenia Mircescu. Asta era o practică pe care eu nu o suportam. De câte ori era ceva foarte important, trimiteau „om de la București“. Nu aveam nimic cu omul, chiar făceam echipă bună, dar ideea că aveau impresia că nu mă descurc mă irita teribil. Bine, întâi le puneam în vedere foarte clar, că eram teribil de vanitoasă: Aici eu sunt șefa, tu ești mâna a doua, da?

De exemplu, la cele politice venea Andra Manta, odihnească-se în pace, iar cu ea am avut, chiar la început, o ciocnire. După aceea însă am colaborat excelent.

Iată că pe 8 martie 2020 am împlinit 27 de ani de presă și niciodată nu am avut o boală pe care să o iau din cauza meseriei. Nici nu mi-a fost teamă de asta. La aviară a fost un festival.

Autoritățile ne-au dus la granița județului cu Brașovul să pună covor de dezinfectare. Adică un cauciuc peste care s-a dat cu ceva, ulterior s-a dovedit a fi apă chioară. Ne-au tot instruit să nu intrăm în focar, unul trasat și imaginat de ei, că nu exista nicio dovadă de graniță a aviarei.

Petriana Milășan, acum Condruț, împreună cu Cătălin, operatorul ei, care urma să-i devină soț (care era și mai a dracului decât mine – Petriana, nu Cătălin), au intrat în focar. Imediat s-au luat măsuri care ne-au scandalizat. Nu îmi mai amintesc exact, dar Petriana a făcut atunci un scandal imens. Și avea dreptate, timpul a dovedit-o. I-au scos din izolare după ce i-au pus să se spele cu săpun Duru, asta a fost singura măsură luată.

Revin la zilele noastre. Eu merg des în Parlament și pe la partide, că am rămas cu reflexul ăsta: nu poți face presă din fața laptopului.

Vineri nu m-am dus, am stat la laptop, deși voi am să merg pentru că aveau liberalii ședință, că joi fusese sceneta cu Cițu. Nu știa de ce nu m-am dus. Numa’ ce îl văd pe Ludovic Orban că apare la declarații cu ministrul Sănătății, Victor Costache, lipit de el. Hopa, îmi zic, e ceva cu Coronavirusul.

Și-l aud pe Orban că spune că intră în autoisolare. Înconjurat de colegii mei.

Nici nu mă interesează de ce Costache a ținut morții să fie croitorașul cel viteaz. Ca ministru al Sănătății, putea să-i spună șefului lui să transmită că intră în izolare printr-un mesaj video, să-l vedem că-i viu, dar o asemenea imprudență este de neînțeles. Imediat după aceea, în imensa sa înțelepciune, tot Costache, bănuiesc, a decis să-i testeze pe jurnaliștii prezenți și să-i trimită la izolare. Pentru cei care nu erau prezenți, dar care au fost luni, când au avut ședința la care a fost și Chițac, s-a decis să se facă o listă pe care să o transmită autorităților.

Nu mai vreau să insist asupra acestor aspecte, că și-așa mi s-a transmis că-s pesedistă și am ceva cu ei. Nu din partea lor, ci a fanilor fără discernământ, dar nu asta e important. Atâtă timp cât și pesedeul zice că-s nașpa, per medie e bine.

Mi-am făcut ancheta epidemiologică. Cred că din cauza panicii, care, oricât am încerca să o controlăm, intră în subconștient și alertează toate instinctele de apărare, am avut impresia că luni, 9 martie, m-am întâlnit cu Orban, mi-a dat flori și m-a pupat. De fapt, fusese în 2 martie. Oricum, joi am fost în Parlament, am discutat cu liberali, poate și cu alții care au avut interacțiune cu Vergil Chițac. De exemplu, Stelian Ion, care la audierea lui Predoiu a dat mâna cu el, iar acum e în izolare.

În fine, am zis să ascult de Iohannis, care ne-a spus clar că paza bună trece primejdia rea, și să acționez.

M-am trecut pe lista de la PNL, să fiu și eu băgată în seamă. Mai spre seară, bănuind că, cu tot cu peneleul la guvernare și Costache ministru, nu s-a acționat, am sunat la numărul special de la Ministerul Sănătății, 0800 800 358. O jumătate de oră am încercat și am auzit acest mesaj: „Ne pare rău, numărul este ocupat!“. Am sunat la 112. Am dat peste o doamnă amabilă, i-am spus povestea și m-a transferat la Ambulanță. I-am spus și doamnei de acolo povestea și m-a notat. Urma să vină cineva să mă testeze. Nu a spus când.

Seara, după ora 9, am sunat din nou. Nu că aș fi avut ceva, dar să nu mă trezesc că rup oamenii ușa la miezul noptii.

Se schimbase tura și am luat-o de la capăt cu explicațiile, prima dată la operatoare, apoi la Ambulanță.

Vădit epuizată, doamna m-a întrebat dacă am simptome, dacă e ceva grav. I-am spus că nu și m-a rugat să revin dacă se schimbă ceva. În primul rând, că trebuie să-și drămuiască și testele, și oamenii. Mi-a recomandat să stau în casă.

A doua zi, la Parlament, unde era audierea, apoi votul de investitură a guvernului, erau zeci de medici – sau ce or fi fost – și sute de teste. Nu, nu voi spune că pentru parlamentari au avut și teste, și oameni, iar pentru mine, nu. Că dacă voi am neapărat să abuzez, fie inventam simptome, fie făceam presiuni.

Nici nu e rău că-i testează. Mie mi-ar plăcea să ajungem la acel nivel, să ne respectăm atât de mult conducătorii încât să ne îngrijoreze starea lor, iar când e ziua președintelui să ne rugăm pentru sănătatea lui. Încă nu a fost cazul, iar asta depinde doar de ei, nu de noi.

Pe mine mă nedumerește comportamentul ministrului Costache. Ori se crede Bruce Willis în „Greul de ucis“, ori știe el ceva. Și la audieri a fost prezent în sală fără mască, aşa cum majoritatea celor prezenți purtau. Conform propriilor predici, el ar trebui să stea acasă. Orban stă izolat, el a stat lângă Orban. Bun, i-a ieșit testul negativ, dar cine garantează că nu e purtător, că peste câteva zile nu-i iese pozitiv?

Acum, despre statul în casă. Sigur, este cea mai bună măsură, iar acum, cu Starea de Urgență, devine obligatorie.

Pentru mine, care sunt foarte activă, este un chin, dar înțeleg. Oricum, voi ieși să îmi iau ce am nevoie. Sigur, mi-ar plăcea să am aceeași inconștiență ca în tinerete, că altfel mi-aș face meseria.

Acum sunt alte date.

Cred că spaimă este cel mai mare dușman al nostru. Spaimă și necunoscutul. Că sunt multe necunoscute.

În această perioadă am auzit și am primit mesaje incredibil de panicarde și de la oameni pe care-i credeam raționali.

De exemplu, cum intri în casă e musai să-ți speli sau să-ți arzi hainele.

Un episod m-a pus pe gânduri. O femeie care a venit din Italia a fost făcută în toate felurile deoarece a fugit

la maternitate, acolo unde fiica ei năștea. M-am întrebat ce aș fi făcut eu, că sunt mamă.

Mi-am amintit de o scenă dintr-un film: câțiva oameni erau ascunși într-o pivniță de frica naziștilor. O Tânără mamă și-a omorât copilul nou-născut pentru ca plânsul lui să nu-i trădeze.

Suntem, cred, în situația în care nu-i bine nici cu piatra de cap, nici cu capul de piatră.

Corina – expat în China pe vremea Coronavirusului

18 martie

Pe Corina am cunoscut-o în urmă cu vreo 13 ani, când a venit în redacția ziarului *Zi de Zi*, în Târgu-Mureș. Era o Tânără cu care mi-a fost drag să lucrez; era îndrăzneață, nu se temea să te înfrunte și era foarte curioasă.

Nu am pierdut-o, suntem prietene pe Facebook. A ajuns, în 2014, în China. Locuiește, cu soțul, în Suzhou, provincia Jiangsu, la 30 de minute, cu trenul, de Shanghai. În orașul de aproximativ 11 milioane de locuitori au existat 87 de cazuri de Covid-19 (acum, toate vindecate). Idem cele 631 de cazuri din provincie. De o lună nu există vreun caz nou în oraș.

Ce o fi fost în sufletul ei, cine știe. A făcut însă un tablou lucid al Chinei și mă bucur să vă împărtășesc gândurile ei.

1. Cât ai stat în casă și cât a durat până ai avut voie afară?

Nu am fost forțați să stăm în casă, am fost sfătuți să o facem. și am respectat recomandarea, pentru

că aici există o încredere destul de mare, din partea chinezilor, în autoritate. Probabil și pentru că nu se știau multe despre COVID-19, cel care pe atunci nici nu avea un nume. Restricții au existat, bineînțeles. La noi în rezidență, o singură poartă de acces a fost lăsată deschisă, monitorizată atent. Doar cei care locuiesc au voie să intre (inclusiv astăzi), între 6 am și miezul nopții. La ieșire primești un bilet cu data, la intrare îl predai și îți se ia temperatura. Ce se întâmplă dacă nu respectă regulile rezidenței? Nu știm, nu am considerat că trebuie să luăm în râs eforturile angajaților și ale voluntarilor. Ușile blocurilor se dezinfecțează de câteva ori pe zi, femeia de serviciu folosește mai mult clor (îl simți dimineața).

2. Ai ieșit din casă?

În primele două săptămâni am ieșit în fiecare zi să plimbăm cătelei pe aleile rezidenței, un complex mare, cu multe spații verzi. Am ales ore mai nepotrivite pentru localnici, de exemplu la prânz și spre miezul nopții. În rest, doar la poarta rezidenței să luăm livrările (supermarket sau restaurante) și la magazin, dacă a fost nevoie.

Ce a fost diferit în China a fost perioada în care situația a explodat. Pe 25 ianuarie, chinezii sărbătoreau Anul Nou Chinezesc, un fel de Crăciun și Anul Nou împreună. Singura dată pe an când cam totul se închide și când muncitorii de la orașe merg la sate; se sărbătoresc în familie, acasă. Ca expat, cel mai bine este să găsești o destinație de vacanță pentru una sau două săptămâni. Din motive personale sunt și expați care rămân în China în această perioadă. A fost și cazul nostru. Ne aşteptam la o săptămână foarte liniștită, într-un oraș pustiu, cu unele magazine închise pentru câteva zile, idem restaurantele. Aveam provizii pentru câteva zile. Livrările de pe cea mai mare platformă B2C, Taobao (AliExpress, sucursală a Alibaba Group), urma să fie

sistate două săptămâni. Deci, când Wuhan a intrat în carantină, pe 23 ianuarie, aproape toată țara era gata să intre în vacanță. La noi în regiune, cinematografele, barurile și unele restaurante au fost închise pe 25 februarie. Dar multe aveau deja lacătul pe ușă: fabrici, firme, coafouri, restaurante; iar școlile, de la jumătatea lunii ianuarie.

3. Ce v-a lipsit?

Mai nimic. Auchan și alte magazine au fost deschise. Și piețele de legume. Livrarea la domiciliu este aici la un nivel mult superior față de orice asemănător din Europa. Livrările se fac de obicei la ușă; acum, livratorii nu au mai avut voie, aşa că a trebuit să le lase la poarta rezidenței, de unde am mers să le luăm.

Ne-au lipsit măștile, dar am avut noroc să comand pe 24 ianuarie câteva, iar în jur de 10 februarie niște prieteni cu suflet mare s-au întors din Thailanda și Germania și ne-au adus. Revin la măști mai încolo.

Ca dezinfectant, am avut o sticlă de 1 litru de spirit în casă și am pus în sticluțe de 100 ml.

4. Ce măsuri sociale/economice s-au luat?

De la început, s-a anunțat că nu se pot concedia angajați în această perioadă. Că salariile trebuie plătite. Firmele din zonă au beneficiat în februarie de gratuitate pentru chirie (recomandare din partea statului) și în martie chiria a fost redusă. Nu știu multe detalii despre ajutorul economic oferit de stat agenților economici, dar există cu siguranță prevederi la nivel național și local.

5. Când s-au deschis firmele?

În mod normal, data deschiderii era pe 3 februarie și totul a fost decalat pentru 10. Începând cu 10, fabricile și firmele mari au început să depună cereri de deschidere. Pentru aprobare, au fost controlate și a trebuit să îndeplinească anumite condiții – să aibă măști pentru angajați, dezinfectant, personal care să ia temperatură angajaților etc. Au fost rugați să găsească

O opțiune de a limita numărul de angajați prezenți în același timp la lucru, plus lucrul online, pe ture, pe zile.

Există încă locuri închise – cinematografe, parcuri, locuri turistice, restaurante și baruri. Locurile de socializare deschise trebuie să ele să respecte anumite condiții – un anumit număr de persoane la masă etc. Mese festive și alte asemenea evenimente nu sunt încă permise.

6. Cum te-ai protejat?

Nu am ieșit mai mult decât a fost nevoie și când am făcut-o a fost departe de alții. Am purtat mască mereu, începând cu 23 ianuarie. De cele mai multe ori chirurgicală (mai ușor de respirat pentru mine). Purtatul măștii este încă obligatoriu azi și mă bucură foarte mult acest lucru.

Am fost informați cât de ușor se poate transfera virusul pe haine, aşa că am purtat mănuși de iarnă (nu am avut chirurgicale), pe care le-am spălat des. Hainele de ieșit afară au fost izolate sau spălate direct. Gecile, mereu la soare, pe balcon. Am spălat căștigătoarele pe lăbuțe și pe bot. Am ascultat toate cerințele autorităților și am făcut întocmai.

7. Spitalele și farmaciile cum au funcționat?

Au fost create clinici de febră (*fever clinics*) unde cei care au prezentat simptome de răceală (și mai ales febră) au fost sfătuiri să meargă. Altundeva nu te primeau. Nu am avut nevoie, din fericire, dar cunosc expații care au mers la Shanghai. Procedura a însemnat un consult și, eventual, un test de COVID-19, dacă a considerat medicul.

8. Ce te-a dezamăgit?

Atitudinea multora care nu știu nimic despre China, dar și-au dat cu părerea într-un mod de-a dreptul jignitor. De la vorbe („Merită să moară chinezii ăia, care mânâncă câini, koala, liliieci“) până la gesturi violente contra asiaticilor în lumea „civilizată“. La sfârșitul zilei,

cred că nimeni nu dorește moartea a peste 3.000 de oameni, durerea familiilor lor, chinul unor doctori, care au și murit în aceleași spitale unde au lucrat. Foarte puține apeluri și gesturi gen #prayforchina, #prayforwuhan.

Modul în care restul lumii a tratat, cu dublu standard, situația din China. Media, care o speria pe mama cu orașele de zombi din China, unde drepturile omului sunt încălcate prin carantină. Astăzi, în timp ce în Italia carantina este considerată o măsură de responsabilitate civică. Asistentele din China, cu față tăiată de elasticul măștii după ture interminabile, și asistentele din Italia, în aceeași situație, la o lună distanță, dar tratate diferit de media europeană.

Cei care iau în râs și astăzi situația și pun în pericol viața altora pentru că e cool să fii Gică contra.

Autoritățile europene (vestice în general) care au recomandat irresponsabil nepurtarea măștilor ca să ascundă faptul că nu au stocuri. Normal că nu te poți baza doar pe o mască, dar să spui că nu ajută deloc este inconștiență.

9. Ce te-a făcut să zâmbești?

Căștigătoarele. Animalele de companie nu transmit boala. Doar dragoste și suport în momente grele, ca asta.

Familia, care a sunat zilnic și m-a crezut pe cuvânt când le-am zis că nu trăim în *The Walking Dead*, că suntem cunții și că ne simțim în siguranță.

Prietenii, care au trimis un mesaj în plus zilele aceleia și cei care au făcut loc în bagaje pentru o mască.

Acum, pentru cei care au dubii, pe care cei mai mulți de 6.000 de morți nu i-au convins: nu există o țară pe această planetă mai motivată să domine economia și să facă bani decât China. Și dacă o țară ca asta a pus economia pe pauză și a cheltuit și cheltuie milioane și milioane pentru a opri acest virus, atunci nu este „doar o răceală“, o inventie.

10. Cum ai știut ce se întâmplă în fiecare zi?